

VIKTORIJA
VAN TIM

Ljubav kao
na filmu

Prevela Sanja Bošnjak

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2018.

Za mog muža M., mog večitog vođu, i naša
dva predivna dečaka Kirklena i Gareta, za vaše
herojsko i postojano bodrenje i podršku.

Za A. Dž., ženu čiji život nadahnjuje i pokreće najbolje
u svima oko nje. Ti daješ holivudski sjaj svakodnevici,
i večno ću biti zadivljena i očarana tobom.

Prikazuje se

PRVO POGLAVLJE *Još malo pa trideset, zavodljiva i uspešna*

DRUGO POGLAVLJE *Deset minuta za zaljubljuvanje*

TREĆE POGLAVLJE *Čola istina*

ČETVRTO POGLAVLJE *Besani u Indiju*

PETO POGLAVLJE *Zauvek deveruša, nikad nevesta*

ŠESTO POGLAVLJE *Zalomilo se*

SEDMO POGLAVLJE *Izgodno zbunjena*

OSMO POGLAVLJE *Kako izgubiti razum za pet dana*

DEVETO POGLAVLJE *Duh mog bivšeg*

DESETO POGLAVLJE *Venčani savet mog najboljeg druga*

JEDANAESTO POGLAVLJE *Prilično divno*

DVANAESTO POGLAVLJE *Kenzi Šo: Na ivici razuma*

TRINAESTO POGLAVLJE *Opasan ples*

ČETRINAESTO POGLAVLJE *Ispovesti ljubiteljke romantičnih komedija*

PETNAESTO POGLAVLJE *Pokrenut neuspeh*

ŠESNAESTO POGLAVLJE *Dok si ti varao*

SEDAMNAESTO POGLAVLJE *Sedam svećica*

OSAMNAESTO POGLAVLJE *Taj ljudi Bredli*

DEVETNAESTO POGLAVLJE *Ovo znači šta*
DVADESETO POGLAVLJE *Dobili ste petlju*
DVADESET PRVO POGLAVLJE *Reci nešto*
DVADESET DRUGO POGLAVLJE *Reč od četiri slova i babine*
DVADESET TREĆE POGLAVLJE *Konačno ljubav*
EPILOG *Kad je Šejn sreo Kenzi*
Blistave zvezde stvarnog života

PRVO POGLAVLJE

Još malo pa trideset, zavodljiva i uspešna

Kad sam imala devet godina, otpustila sam mamu. Jednostavno sam napisala jarkocrvenim markerom „otpuštena si“. Nacrtala sam i nasmešeni krasuljak i žabu.

Dobro, cvet je otpuštao žabu i reči su bile ispisane u balončiću iznad njega. Ali ko bi se pažljivije zagledao, primetio bi maminu omiljenu ogrlicu oko žabinog vrata.

Bio je to moj satirični prvenac.

Nažalost, ni on joj nije privukao pažnju. Ubačen je u kuhinjsku fioku sa svim ostalim crtežima: pingvinom kog sam preslikala sa fotografije, mačkom koju sam danima ulepšavala, pa čak i leptirom sa ispisanom napomenom moje nastavnice likovnog „predivno, veoma si darovita“!

Ali danas nisam morala da brinem kako ću privući maminu pažnju. Blistavi dijamant na prstu leve ruke to mi je jamčio. Bredli je prava prilika. Plav, mišićav i ugladen. I želi da se oženi mnome. Biću gospođa Kenzington Konors. U stomaku mi zalepršaše leptirići na samu pomisao.

Zašto li sam onda tako uznemirena? Bredli je primetio kako se divim prstenu, ohrabrujuće mi se osmehnuo i uhvatio me je za ruku dok je otvarao ulazna vrata. Znao je kako sam napeta u društvu porodice i koliko sam uzbuđena što ću im konačno pokazati prsten i početi s planovima za venčanje.

Otišli smo u kuhinju, gde su mama i Ren i kuvale. Miris otužno slatkih kolača odmah mi je ispunio nos. Pokušala sam da zanemarim poznato probadanje u stomaku. Umesto samouverene dvadesetdevetogodišnjakinje, ponovo sam imala trinaest godina i žudela sam za njihovim odobravanjem.

„Zdravo“, pozdravila sam ih uz razdražljiv osmeh. Bredli je poljubio mamu u obraz i mahnuo Ren u znak pozdrava. Brzo mi je namignuo pre nego što je krenuo ka dnevnoj sobi, gde su moj tata i brat Grejson raspravljali o zdravlju dovoljno glasno da sam čula delove razgovora.

Mama je spustila činiju sa testom i obrisala ruke o kecelju. „Evo je! Više je uopšte ne vidamo, zar ne, Ren?“ Kao da sam gošća umesto što sam tu odrasla. Pružila je ruke da me zagrlji.

„Zdravo, mama.“ Brzo me je stegla. Primetila sam da je u jednostavnoj haljini u stilu Džeki Onazis sa starinskom keceljom vezanom napred, a Ren... *o bože*, bila je obučena gotovo isto. Kao dvojac majka–ćerka. Odjednom osetih blagu ljubomoru. Došlo mi je da viknem: *Imaš ti tvoju mamu!* Ali znala sam da ju je izgubila kad je bila mlada, i trebalo je da je razumem.

„Zdravo, Kenzington, lepo izgledaš“, Ren se kratko osmehnula. Bez zagrljaja. Odmerila je moju novu-novcatu Koučovu torbu. Onu za koju sam štedela. „Videla sam da su se pojavile. Izgleda da ih svi već imaju. Bacila sam oko na novu Barberijevu.“

Nasmešila sam se i klimnula joj glavom kao znak da je i dalje nadmoćna.

„Dakle, da vidimo. Da bacimo pogled“, izgovorila je mama pokazujući mi na ruku.

Grudi su mi se raširile od likovanja; mala pobeda na vidiku za Kenzin tim. Da, nažalost, beležila sam. Do sada još nijednom nisam povelala. Ukupno stanje izgledalo je ovako:

Renin tim: Dvesta sedamdeset pet.

Mamin i tatin tim: Zabrojala sam se.

Ljubav kao na filmu

Grejsonov tim: Tačno četrdeset pet. Mada, otkako sam sa Bredlijem, ne kritikuje toliko.

Kenzin tim: Četiri. I to sa ovim danas.

Četiri boda za večito drugo mesto. I pored domaćeg terena, nisam bila kraljica. Diplomirala sam među deset najboljih u grupi, ali nisam bila i najbolja kao Grejson. Radim kao kreativna direktorka u istaknutoj reklamnoj agenciji, ali to nije ozbiljno zanimanje kao medicina. Moj tata, Grejson i Ren su lekari.

Moja prva prava pobeda bila je kad sam dovela Bredlija da se upoznaju. Obožavaju ga. Zapravo, uklopio se u moju ambicioznu porodicu bolje od mene. Drugi bod dobila sam jer smo ostali zajedno godinu dana. Treći – kad smo se Bredli i ja verili prošle nedelje. I sad, taj megaprsten suvereno mi je doneo četvrti bod.

Ispružila sam ruku tako da mi se od njega odbije svetlo sa kuhinjskog prozora i stvori najsavršeniji sjaj.

Ren mi je povukla ruku da bolje pogleda. „O! Prekrasan je, Kenzigton. Bredli je predobar prema tebi.“

Zapravo je mislila da je predobar *za* mene. I tog trenutka bila sam ponosna što je Bredli mogao da priušti tako kvalitetan komad i zato što je imao tako otmen ukus. Nije bilo važno što se njegov ukus nije poklapao sa mojim. Prsten je iz Tifanija, ogroman je, i osvojio je sve moguće bodove.

Ren se trгла. „O, ali stvarno bi trebalo da središ te nokte. Sad će ti svi gledati u ruku, nećeš valjda da ti zapuštene zanoktice sve pokvare. Duguješ to Bredliju.“

Ding. Renin tim: Dvesta sedamdeset šest.

Prekopala je po svojoj torbi, izvadila posetnicu i pružila mi je. „Izvoli, pozovi i traži Sindi. Odlična je.“

„Da, nedavno smo nas dve devojke išle, vidiš?“ Mama mi je pružila ružičasto nalakirane nokte i promrdala prstima. Primetila sam da su i Renini nokti iste bledoružičaste nijanse.

Njih dve devojke. Bez mene.

Divila sam im se i smeškala. „Divno. Sigurno ću pozvati. Dakle, šta misliš, mama? Bredli je dobro izabrao, je li tako?“, pitala sam, nadajući se da ću osvojiti bod. Znala sam da zvučim jadno.

„O, da, dušo. Bredli je odlično izabrao.“ Mama je, smeškajući se, zamolila Ren da donese borovnice iz frižidera i ponovo se posvetila testu.

„Treba li i ja da pomognem?“, pitala sam, osećajući se malo neuklopljeno. „Mogla bih da postavim sto ili iznesem hranu?“

„Ne, mi smo to usavršile, zar ne, mama Šo?“ Ren je nabrala nos.

Na tren sam samo stala i uznemireno vrtela prstenom. Pa, to je valjda to. Prva runda nedeljnog ručka kod Šoovih i zvanično je bila završena. Sigurno ćemo o venčanju razgovarati za ručkom. Naravno da hoćemo. Neću dozvoliti da i *to* gurnemo u fioku.

Zašto nisam sredila nokte?

Popela sam se stepenicama do moje stare sobe, sad potpuno zakrčene i pretvorene u mamin kreativni studio. Uneli su ogroman četvrtasti sto za projekte nalik onima iz Poteri barna, ali još moćniji sa milion fioka i pregrada, i svaka je bila ispunjena raznim samolepljivim slovima i ukrasima. Sve što je od *mene* ostalo u sobi sad je bilo smešteno na gornju policu ormara u platnenu kutiju sa oznakom *Kenzington*.

Uzdahnula sam, iskopala telefon i uključila Fejsbuk. Stalno sam zavirivala u telefon da vidim šta ljudi smeraju. Onda bih to poređila sa onim što ja radim, ili ne radim, i to bi me navelo na razmišljanje o onome što bi trebalo da radim. Ali... na kraju ipak ne bih ništa promenila. Samo sam gubila vreme na to.

Pošto smo našim porodicama javili za veridbu samo telefonom, čekala sam da prođe današnji dan, pa da i zvanično objavim vest. I to me je ubijalo.

Dva nova zahteva za prijateljstvo. Pritisnula sam na ikonicu i prihvatila prvi – devojka koju sam znala iz teretane. Kod drugog sam se ukočila. *Nemoguće*. Približila sam telefon, zureći u sićušnu

fotografiju. Steglo me je u grudima. Ne može biti. O, bože moj. Jeste.

Šejn.

Šejn Benet.

Isti onaj Šejn Benet koji mi je slomio srce nakon što smo četiri godine bili zajedno. Sad hoće da budemo prijatelji?

Ozbiljno?

U meni su buknule emocije. Ali bez suza. Prolila sam suze zbog njega, stotine, možda i hiljade. Sad bih se samo setila koliko sam bila povređena, svaki put kad bih naletela na nešto što bi me podsetilo na njega. Poneki talasić onoga što je nekad bilo.

Doselio se na Srednji zapad iz Engleske, da živi sa babom i dedom tokom srednje škole, a ostao je i na koledžu. Tamo smo se upoznali. Ne sećam se zašto, ali počeli smo da pričamo i nismo prestajali. Uvek smo bili zajedno. Karakterisali su ga držanje i razbarušena kosa. Volela sam tu kosu.

Bio mi je prva prava ljubav. Prva prava ljubavna patnja. Moje prvo pravo sve.

Pogledala sam svoju kutiju u ormaru. Na njoj je zapravo trebalo da piše *Kenzington i Šejn*. Svaka karta koju smo razmenili i sve naše male uspomene bile su zatvorene unutra. Prišla sam i propela se na prste da je poguram dok je dobro ne uhvatim i ne spustim. Jednu fotografiju naročito sam želela da vidim. Nekad sam je držala uramljenu pored kreveta; takvog sam ga se sećala.

Spustila sam kutiju na radni sto i polako otvorila rajsferšlus na vrhu, kao da bi zarobljene uspomene nekako mogle da pobegnu.

Gurkala sam sadržaj, tražeći. Karte su bile naslagane i vezane vrpcom. Bila je tu i frotirska traka za ručni zglob. Prinela sam je nosu i udahnula. Njegov miris je odavno nestao, ali uspomene na mene kako sam je nosila dok sam spavala nisu. Spustila sam je i potražila po fotografijama.

Čvrsto sam stisnula usne kad sam je ugledala. Šejn je stajao naslonjen na zid sa podignutim okovratnikom, a u spuštеноj ruci

je držao svesku. Tom licu govorila sam laku noć, ono me je pozdravljalo ujutru – i tako mi dugo nedostajalo.

Upoređivala sam staru fotografiju i profilnu sliku na Fejsbuku. Ista talasasta crna kosa. Iste medeno smeđe oči. Isti Šejn.

Stariji. Ali svakako on.

Teško sam uzdahnula. Zašto mi nije rekao da je sve bilo laž? Verovala bih mu. Želela sam da sve ostane isto. Želela sam njega. Ali nije ništa rekao, samo da mu je žao. I da nije mogao da objasni zato što...

„Kenzi?“ Zvala me je tetka Greta.

„Ovde sam“, javila sam se, ubacujući sliku u kutiju i spuštajući poklopac. Brzo sam je zatvorila i vratila na policu.

„I mislila sam da ću te ovde naći. Spremni su da jedu.“

Imala je na sebi crne farmerice i lepršavu belu tuniku. Tirkezina ogrlica isticala joj je plave oči i sveže crvene uvojke.

„Sviđa mi se kosa“, rekla sam i nasmešila se, brzo isključivši telefon.

Zabacila je talasastu kosu do ramena. „Tvojoj mami se ne sviđa. Kaže da privlači previše pažnje.“

Podigla sam obrvu. „Zar to nije cilj?“

Nasmejala se toplim, dubokim smehom. „To je dodatna nagrada.“

Nisam bila sigurna na šta je mislila – na to što smeta mami ili što privlači pažnju. Najverovatnije oboje. Tetku Gretu smatrali su crnom ovcom, neobičnom, jer nije marila šta drugi misle. Bila je jedan stepenik ispod mene u porodičnom poretku za kritikovanje, ona koja nikad ništa ne uradi dobro, ali se barem trudi.

Podigla mi je ruku da se divi prstenu i zazviždala je. „Opa! Ovo mora da je bilo preskupo. Šta li će Rensoni reći?“

Jedino je ona znala za nadimak koji sam dala superdvojcu, Ren i Grejsonu. Iskežila sam se i suzdržala od smeha.

Osmehnula se. „Veruj mi, ugradiće dodatne kamenčiće na svoju burmu sledeći put kad je vidiš.“ Pustila mi je ruku i pokazala glavom ka vratima. „Da počnemo sa ovom lumperajkom.“

Dok sam je pratila, ponovo sam iskopala telefon. I dalje nisam znala zašto bi me Šejn sada potražio, posle toliko vremena. *Čekaj.* Zahtev za prijateljstvo je nestao.

Gde je zahtev?

Stomak mi se vezao u čvor. Kucnula sam na aplikaciju i profil mi se iznova pojavio. Pisalo je: „Kenzi Šo je sad prijatelj sa Šejnom Benetom i još jednom osobom.“ *Šta?*

Najnoviji tetka Gretin dečko zvao se Finli. Delovao je pristojno, ali nisam se trudila da ga upoznajem, jer na sledeći ručak već neće doći. Previše ga je zanimala Ren, koja je učtivo prelazila preko njegovog stalnog ispitivanja o njenoj kulturi.

„Ren je iz Čikaga, Fine“, rekla mu je tetka Greta uz ozbiljan, prekoran pogled.

„Pa, kako se ponašaju prema tebi u bolnici, Grejstone? Jesi li bio u prilici da koristiš 3D video u torakoskopiji?“, pitao je tata dok je ljutim sosom prelivao jaja.

Grejson je zastao sa praznom čašom u vazduhu. „Znaš, uspeo sam da ga se dočepam prošle nedelje. Delotvorna alatka. Predložiću odboru da uložimo u to.“

„Dobro, dobro“, složio se tata i dodao Ren nešto nalik na urolane palačinke.

„Ima li nešto uzbudljivo na pedijatriji?“, pitao ju je i prihvatio nazad poslužavnik.

„O, pa uvek je uzbudljivo raditi sa decom“, odgovorila je uz osmeh.

Tata je klimnuo glavom u znak slaganja, progutao još nekoliko zalogaja i okrenuo se Finliju. „Dakle, Finli, čime se ti baviš?“

Bredli je stavio još dve kobasice na tanjir i odmahnuo rukom mami kad je pokušala da mu doda i nekoliko palačinki.

„Bredli ne jede ugljene hidrate, mama“, podsetila sam je.

Finli je seo malo uspravnije i pročistio grlo. „Pa, prodajom. Sad telefonima. Uvek sam radio u nekoj vrsti prodaje.“

„Dobro, dobro“, rekao je tata. „Bredli je menadžer prodaje u *Safiji*, najvećoj reklamnoj agenciji u Indijanapolisu. Upravlja svim mojim oglašavanjima.“ Tata je bio vlasnik medicinske banje ovde u Vilidžu, gde su se mogli ubrizgati botoks, napumpati usne i dobiti saveti oko plastičnih operacija – sve pod jednim krovom. Nije mi bilo jasno zašto su on i mama tako ponosni na Bredlijev posao, a moje mesto kreativne direktorke im je beznačajno. Oboje smo bili zaposleni u istoj agenciji na rukovodećim mestima.

Bredli je klimnuo glavom i zamahao viljuškom da naglasi. „To me je podsetilo, imam neke brojke za popodnevu reklamu na Kanalu Šest o kojoj smo pričali.“

Sačekala sam da Bredli završi priču o tome kada domaćice sa dvoje-troje dece u privatnoj školi i prihodom većim od šest cifara gledaju televiziju. Spolja sam klimala glavom i smeškala se, ali u sebi sam ključala od uzbuđenja i nestrpljenja da razgovaramo o našim planovima za venčanje.

Tetka Greta mi je namignula i prekinula Bredlijevo razvučeno blebetanje. „Kenzington, jeste li vas dvoje već odredili datum?“

Sve oči se okrenuše ka meni. Blistala sam od ponosa. Na mene je došao red. *To je to*. Stomak mi se okretao.

Bredli me je uhvatio za ruku i toplo mi se osmehnuo. „Još nemamo preciznih planova, ali možda narednog proleća? Šta misliš?“

„Možda“, vedro sam odgovorila. „Proleće bi moglo da bude stvarno lepo...“

„O! Ne mogu više da izdržim. Pogodite šta će se takođe desiti sledećeg proleća“, izbacila je Ren uobičajeno veselim glasom. „Beba! Trudni smo!“

„O! O, moj bože!“ zaskičala je mama, ustala i potrčala oko stola. Nespretno je obgrlila Ren i Grejsona. „Trudna je! Biću baka Šo!“

Svi su vikali i pljeskali. Kao kad u Vegasu zazvone aparati.

Ding. Ding. Ding. Ding. Renin tim: Dvesta sedamdeset sedam. Ne, tri stotine! Pet stotina! Previše da bi se izbrojalo. Ubola je jebeni džekpot!

Tata se raspričao o tome kako će ga zvati deda. Grejson je objašnjavao kako nisu večno mogli da odlažu decu, pošto je Ren već dvadeset devet. Mislim, bože, *gotovo* joj je trideset. Čak je i Finli čestitao tati, stežući mu ruku. Mama mi je dovikivala kako ni ja nemam vremena za gubljenje, da se Bredli i ja bolje brzo venčamo, pa da pokrenemo stvari.

Tetka Greta me je pogledala i uputila mi *znam, dušo* pogled. Na silu sam se osmehnula da joj pokažem kako nije važno. Mislim, naravno da sam srećna zbog njih.

Beba.

To jeste džekpot.

Ja još nisam napunila trideset, pa imam još vremena.

Gledajući u verenički prsten, zamislila sam novi znak *otpuštena si* ispisan debelim crvenim markerom. Ovog puta za snahu. Za nju nije bilo ni cveća niti žaba.

Ona ima bebu.

Nismo čak ni razgovarali o venčanju.

Bacila sam torbu na kuhinjski pult, skinula kaput i krenula do frižidera po vino. Bio je to dug dan. Umesto da budem uzbuđena i srećna, osećala sam se iscrpljeno. Razmišljanja o današnjem ručku kod porodice Šo, o Šejnovom neočekivanom pojavljivanju i Reninoj velikoj objavi kovitlala su mi se u glavi i vrtelo mi se od njih.

Pronašla sam otvorenu i ohlađenu bocu belog vina, pa sam nasula čašu. Bredli je voleo sve što je dobro, ali moj stan je stalno snabdevao manje skupim slatkim vinom jer je znao da ga volim. Otpila sam gutljaj i naslonila se na pult, puštajući da mi voćna mešavina pogura knedlu koja mi se zaglavila u grlu.

Beba *jeste* krupna vest. Prvo unučė. Bila sam sigurna da će mama, čim dođe sebi, želeti da razgovara o venčanju i pomoći mi oko pojedinosti. Naravno da hoće. Jedina sam joj ćerka, a tu ima toliko posla: traženje haljine, odabir prostora – čak nismo još odredili ni datum.

Prsten joj se stvarno dopao.

Podigla sam ruku da mu se divim. Kome se ne bi dopao? Svetlucao je i isijavao sve ono što treba: jasnoću, oblik, čvrstinu i karate. Možda bi trebalo da uključim još nešto. Ludilo. Jer *meni* se nije sviđao.

Pa, mislim, sviđao mi se – samo što ne bih izabrala takav prsten. Tradicionalan je i stvarno veliki. Možda i malo preveliki. Usta su mi se izvila u osmeh, jer mi je Bredli rekao da ga zavređujem.

Prsten ionako nije bio važan, prelep je, a ja sam srećna. Udalavala sam se i bila korak bliže ka osnivanju porodice. Bredli je želeo mnogo dece, čitav fudbalski tim. Ja bih bila zadovoljna i sa jednim. Možda dvoje.

Makar jednom devojećicom.

Zureći uprazno, zamišljala sam časove baleta i plesne nastupe. Mogla bih da pomažem učiteljici u nastavi i oko kostima. Jednom sam lutki napravila suknjicu od podsuknje moje haljine. Sećam se da je mama vrištala jer je haljina bila kreacija nekog otmenog kreatora. Pitala sam se da li bi mi se ćerka rodila sa kosom. Bredli je bio podiššan gotovo na ćelavo, a ja sam je imala jedva dovoljno da zakačim mašnu u nju. Mama je morala da mi je lepi za glavu.

Ren će verovatno roditi devoćicu.

U redu je. Ja sam sledeća. Ima vremena.

Čim sam popila vino, sipala sam još jednu čašu. Radila sam to posle svakog porodičnog ručka kod Šoovih, mućėći sebe bodovima koje sam beležila u glavi, u ispunjavanju roditeljskih očekivanja. Nikad još nisam pobeđila. Nisam sigurna zašto sam mislila da će danas biti drugaćije.

Ljubav kao na filmu

Još jedno dugo piće da se okrepim, a onda sam otišla i sela za sto, i uključila Fejsbuk.

Odlagala sam čitavih petnaest minuta.

Srce mi je zakucalo malo brže dok sam ukucavala „Šejn Benet“ u prozor za pretragu. U meni su zalepršale iskrice uzbuđenja kad mu se lice pojavilo na listi mojih prijatelja. Potpuno odrastao. *Je li zaista odrastao?* Imao je velike zamisli, ali nije ih sprovodio. Jedva je stizao na predavanja. U stvari, mnoge radove sam mu ja uradila.

Uzela sam još jedno piće i proučavala mu fotografiju. Kosa mu je još bila opušteno, razbarušeno talasasta, iako kraća. Imao je če-kinje na bradi. I nagoveštaj osmeha.

Bože, još je prelep. Da jebeno poludiš.

Đavolski plan koji sam skovala uključivao je postavljanje nekoliko fotografija mog savršenog prstena, nasumične objave kako sam predivno srećna i uspešna, a onda ću ga nekoliko dana kasnije – moraću da mu dam vremena da to sve vidi – izbrisati.

Opet.

Zauvek.

Zbogom.

Oduvala sam neposlušni pramen kose s lica. Tonja, devojkica s kojom smo se družili i sa kojom sad radim, otkrila mi je da me je prevario. Nisam želela da joj verujem, ali, kad sam ga ispitala, po izrazu lica znala sam da mi ne govori istinu, i u sebi sam znala. Osećala sam.

Posle toga, kad je pokušao da objasni, nisam htela da slušam. Zatim je otišao u Britaniju da radi sa ocem, a ja sam ostala ovde sama. Bilo je gotovo.

Završili smo.

Uzdahnula sam. *Ja sam završila.* Odjavila sam se s Fejsbuka i presvukla se.

U glavi mi je ključalo od beba i Šejna Beneta. Morala sam da se smirim. Imali smo veliku prezentaciju sutra na poslu. Bredli je

želeo da se dobro odmorimo i budemo spremni. Ali nisam se odmarala, ni dobro niti drugačije.

Zagnjurila sam se u jastuk i navukla prekrivače. Da je Bredli tu, barem bi mi bilo toplo. On mi dođe kao lična peć kad su mi noge hladne. Trebalo je da ga pustim da ostane, ali rekla sam mu kako mi nije dobro. I stvarno nije. Potonula sam u očaj.

U filmu *Danas 13, sutra 30*, lik Dženifer Garner, Džena, poželi da ima trideset godina i pomoću čarobnog praha budi se i otkriva da ima trideset, i živi upravo životom kakvom se nadala. Dok ne zakopa dublje i sazna da je to imalo svoju cenu. Ali, na kraju dobija drugu priliku.

Gde je moja druga prilika?

Imala sam skoro trideset, a život mi je... *kakav?* Sve što treba da bude, ali i dalje nedovoljno dobar. *Ja* nisam dovoljno dobra. Potiskujući suze, zurila sam u tavanicu. Danas je trebalo da imam jedan od onih posebnih trenutaka za pamćenje. Velika srećna scena kakva se viđa u filmovima. Gde tata ne može da veruje da se njegova devojčica zaista udaje, a mama roni suze od sreće.

Umesto toga, samo ja ronim suze, a moj trenutak na kraju nije ni uvršten u film.